

‘restoku’

**haibun - haiku - senryu -
hepku menu en suites**

Rob flipse

BRAVENEWBOOKS

© Copyright by Rob Flipse, Kalenberg.

Cover Ceramiek: Nan Schepers

DOD - Druk on Demand
robflipse@gmail.com

ISBN: 9789402152654

100 restoku in Suites
gegeten en geschreven door
Rob Flipse en tafelgenoten

INTRO

In de jaren 2007- '08 liep onze latrelatie op z'n eind. We hadden ervoor gekozen niet te trouwen of samen te gaan wonen na mislukte andere relaties. We probeerden elkaar zoveel mogelijk te steunen en de ruimte te geven. Maar onze lichamen liepen op hun laatste benen na onze ruim 13-jarige latrelatie. Niet dat we genoeg van elkaar hadden, uitgekeken waren op elkaar of elkaar hadden uitgeput. Maar vreemde ziektes staken de kop op, allerlei kankers begonnen te knagen. Onvermijdelijke veranderingen kondigden zich aan. Voor ze uitkristalliseerden, vluchtten we tijdens onze wekelijkse ontmoetingen naar de suite, oftewel we gingen uit eten in een restaurant: Het ultieme verwennen. Eten, na drinken en ademen de belangrijkste functie van het leven, zelfs de zon en de sterren ontsnappen er niet aan. Het is eten en gegeten worden, het één gaat niet zonder het andere al zou ik het nog zo graag willen; Ze zijn de twee onmisbare polen van het leven. Deze 100 suites vormen het reisverslag. Ga ervoor zitten en neem ze tot je als rijzend beslag, een reizend gelag met een glimlach. Want wij hadden al lang genoeg van de bio-industrie. De zoektocht naar vegetarische of op z'n minst visgerechten was niet zonder tegenslag; zonk ook af en toe als een onvrijwillige onderzeeboot. We reisden door

België, Frankrijk, Duitsland, Zweden en het Ziekenhuis, wat uiteindelijk leidde tot de antipasta en het onvermijdelijk lijden in de "Suites voor Annemieke"...

Niet alle restaurants zullen blij zijn met het verslag van ons bezoek, maar ook slechte kritiek is kritiek. (Hun naam wordt genoemd!) We hebben niet altijd de krenten uit de pap gehaald, terwijl wij zoveel mogelijk genoten van de heerlijkste momenten en onze ondergang zo lang mogelijk rekten.

Ondertussen een bon appetijt toegewenst!

in de etalage
liggen verkadekoekjes
speeksel te trekken

ANTIPASTA HAIBUN

holle engelen
doorzichtig in de zon terug
naar de holograaf

Eten en gegeten worden: daar gaat het om, maar vergeet daarbij de drank niet. Naarmate ik ouder werd, begon ik meer het aanzicht, de geuren, de diverse klieren en organen te waarderen, die bij het eten en drinken gebruikt worden. De onmisbaarheid van hun samenwerking en het exacte moment waarop de schoonheidsfoutjes en de slijtage die je, als voedselverwerking fabriek, nou eenmaal hebt, beginnen te ontstaan.

Ondanks hoeveelheden kookboeken, tabellen, blijft het de eter die er nog een lepel instopt of niet, daarbij geholpen door zijn gevoel en zijn moeder die zegt: "Eet je bordje leeg."

Ooit zal je het helemaal zelf moeten doen, en dan kan attent inzicht en observatie je gezondheid bepalen, net als een goede haiku!

een ziekenhuisbed
terug in de boom kan je
een appel eten

Er komt weer een patiënt, cliënt, of menselijke rest, aangereden ingepakt in een prachtige, blauw met gele ambulance-contraptie. Hij wordt overgepakt en het scheidingsgordijn gaat dicht. Wij zijn aan het eten. Het ziekenhuisleven gaat door, de juffrouw met het warmhoudkarretje verdeelt de warme middaghap. Ze is met opzet het natriumzout vergeten. De man uit Blokzijl kan het niet laten commentaar te leveren:

“Alle smaak is weg.” Hij hoopt dat hij over het weekend op de afdeling cardiologie kan blijven, want dan schenken ze daar ‘hartversterkertjes’. Wij kijken toe en het ziekenhuisleven ziet er voor onze ogen gelikt uit, als een gekleurd pak met witte yoghurt. Ik voel me, als alcohol, nog te slap voor de appel.

De jaden poort

Krommenie - het begin

chinees restaurant
de baby hand in hand
met zoetzure saus

in het helle licht
bordkarton rood en goud –
nodig naar de toilet

achter kookpotten
mao heeft het niet zo bedoelt
voor de lange mars

de brandweermannen
met een brandbrief in de bus
einde oefening

de houten stokjes
steunden de houtindustrie
en milieudefensie

de kromme oprit
van de nieuwe bieb misleidt
naar tempo doeloe

Kameleon

Amsterdam - febr. `06

ondergaande zon
vertraagd daalt een vliegtuig
vanaf het balkon

in de grond een steel
en elk jaar blauwe bloemen
wortels onzichtbaar

ober afgepeigerd
de tafel in het zonnetje
onafgeruimd

in de tapas bar
weer zwitserse kaasfondue
de goedkoopste hap

ondergaande zon
een wezenloze stilte
vliegt door het balkon

Baan pong met een vriend

Transvaalstraat - mrt.'06

-voor herman slangen-

geraakt door het vuur
in allerlei staten
staan we te wachten

dat laatste uitje
naar dat goede restaurant
nog eens zonder jou

de zon gaat onder
een vietnamesche loempia
in het stalletje

duistere straten
eten bij de vietnamees
heldere sterren

zo goed kenden wij
de vietnamees blijkt een thai
elkaar nou ook niet

Xochomilco

Gouda - apr. '06

met zonnestralen
door scholken en schomen
leert een kind eten

vertrokken vijf uur
gelaafd aan de goudse markt
met xochomilco

voor de eerste dag
iets moois en licht verteerbaar
mexikaans kookboek

duitse littekens
van een praatgrage Spanjaard
de okerkelner

duiven en meeuwen
in een strijd om de restjes
met de straatvegerkar